

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **BONVER WIN, a. s.**, se sídlem Cholevova 1530/1, Ostrava-Hrabůvka, zastoupeného JUDr. Stanislavem Dvořákem, advokátem se sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 8853/14/5000-26000-711361 ze dne 31. 3. 2014, ve věci uložení pokuty za spáchání správního deliktu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného č. j. 8853/14/5000-26000-711361 ze dne 31. března 2014 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Stanislava Dvořáka, advokáta se sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, doručenou soudu 19. 5. 2014, doplněnou o repliku doručenou soudu dne 7. 10. 2014, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 25642/14/5000-26000-711414 ze dne 25. 9. 2014, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu, Oddělení správní v Ostravě (dále jen „správní orgán I. st.“) č. j. 11258/14/4000-49100-050272 ze dne 17. 1. 2014, jímž správní orgán I. st. uložil žalobci dle § 48 odst. 1 písm. c) zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, povinnost zaplatit pokutu ve výši 130 000,- Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč, a to za porušení zákazu vstupu osobám mladším 18 let, uvedeného v § 17 odst. 9 větě třetí zák. č. 202/1990 Sb.

Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně vyložil příslušnou právní úpravu, na základě které jej trestá, neboť ustanovení zák. č. 202/1990 Sb. neumožňují trestání za vytýkaný skutek. Podrobněji pak žalobce argumentuje, že ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) zák. č. 202/1990 Sb. umožňuje trestání v případě, že subjekt provozuje loterii, tombolu nebo jinou podobnou hru v rozporu s tímto zákonem. Tak tomu v případě žalobce nebylo, neboť třetí věta ustanovení § 17 odst. 9 zák. č. 202/1990 Sb. sice stanoví, že do herny je zákaz vstupu osobám mladším 18 let, ale tento zákaz není adresován žalobci, nýbrž nezletilým osobám. Možnost žalobce sankcionovat za vstup osob mladších 18 let do herny by musela být v zák. č. 202/1990 Sb. výslovně stanovena, což není. Žalovaný nemůže volně rozšiřovat skutkové podstaty, za které je možno dle zák. č. 202/1990 Sb. sankcionovat, neboť takový postup je v rozporu se zásadou *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*, kterou je namíste v rámci správního trestání uplatnit. Povinností žalobce jakožto provozovatele výherních hracích přístrojů je tyto umístit ve smyslu § 17 odst. 2 zák. č. 202/1990 Sb. tak, aby neumožňovaly hru osobám mladším 18 let, nebo učinit taková opatření, aby tyto osoby se nemohly hry zúčastnit. Provozovatelům tedy nemůže být uložena objektivní odpovědnost za protiprávní jednání osob mladších 18 let. V tomto smyslu provozovatelům zák. č. 202/1990 Sb. ve svém ustanovení § 17 odst. 10 ukládá pouze povinnost ustanovení osoby odpovědné za dodržování zákazu hry osob mladších 18 let, kterým je z důvodu zamezení jejich účasti na hře do herny vstup zakázán. Žalobce učinil veškerá opatření k zamezení účasti osob mladších 18 let na hře a své povinnosti dle zák. č. 202/1990 Sb. tedy dodržel. Žalovaný je povinen vykládat nejasnou úpravu v rámci správního trestání ve prospěch žalobce, jak dovozuje ve svém rozsudku sp. zn. 3 Ads 8/2012 Nejvyšší správní soud či ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 319/07 Ústavní soud. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 88/2013 a dodává, že pokud by byl správný právní názor žalovaného, pak by musel být sankcionován i za to, kdyby se do herny osoba mladší 18 let například vloupala či dostala lstí, což považuje za absurdní. Napadené rozhodnutí je tedy nezákonné.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nedostatečně a nesprávně zjistil skutkový stav, neboť v průběhu dokazování neprovedl důkaz výsledkem Š. D. a Š. P. Osoby D. a P. byly obě přítomny při skutkovém ději, na základě kterého je žalobce trestán, a

to Š. D. v pozici mladistvé, která byla v herně přítomna, a Š. P. v pozici obsluhy, která zajišťovala provoz restaurační části provozovny a stavebně odděleného prostoru herny. Š. D. zaslala v rámci správního řízení pouze své vyjádření, ve kterém uvedla, že sledovala pouze hru svého druha na výherním automatu, nikdo po ní nevyžadoval předložení občanského průkazu a zákaz vstupu do herny si nebyla vědoma, což se však neshoduje jak s důkazy provedenými v řízení, tak s vyjádřením Š. P., jak jej má žalobce k dispozici. K odstranění rozporů a nesrovnalostí ve zjištěném skutkovém stavu bylo namístě, aby žalovaný výsledek Š. D. provedl, ale přes návrh žalobce tak žalovaný neučinil. Pokud jde o výsledek Š. P., ta je schopna objasnit, jakým způsobem došlo k tomu, že se Š. D. pohybovala v prostoru herny, a rovněž je její výpověď možno prokázat, že činila veškerá rozumně možná opatření k zamezení pohybu Š. D. po prostoru herny. Ani tento důkaz však žalovaný neprovedl, a proto nezjistil dostatečně skutkový stav.

Žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho argumentací stran společenské škodlivosti vytýkaného jednání. Žalovaný totiž nijak nepřihlédl k tomu, že Š. D. měla v předmětné době 17 let a 3 měsíce a byla již matkou, proto je společenská škodlivost jejího pobytu v herně nižší, než by tomu bylo u osoby mladší, což však žalovaný zcela nepřipustně odmítl akceptovat.

Dále žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný v něm dostatečně neodůvodňuje výši sankce, která byla žalobci uložena. Žalovaný by měl předně vyložit, na základě jakých kritérií byla sankce ukládána, jaký vliv měla jednotlivá kritéria na stanovení konečné výše sankce a o jaký základ se tyto kritéria opírají. Nic takového však žalovaný neučinil.

Žalovaný ve svém vyjádření a duplice navrhl zamítnutí žaloby. Dále uvedl, že účelem zák. č. 202/1990 Sb. je mimo jiné přispění k ochraně osob, které se účastní loterií a jiných podobných her a k omezení společenských rizik v této oblasti. Ve výkladu zák. č. 202/1990 Sb. žalovaný žádné nejasnosti, které by měl vyložit ve prospěch žalobce, nespatřuje, a naopak se odvolává na potřebu ochrany nezletilých osob, která je v zákoně výslovně stanovena. Nemohou být jednostranně upřednostňována práva žalobce na úkor osob nezletilých. Pokuta dle § 48 odst. 1 písm. c) zák. č. 202/1990 Sb. byla žalobci uložena, protože provozoval loterii v rozporu s tímto zákonem. Žalobce se rozhodnutím provozovat hernu dobrovolně podřídil režimu obsaženému v zák. č. 202/1990 Sb., a proto i pouhá přítomnost osoby mladší 18 let v prostoru herny je porušením takovýchto podmínek ve smyslu § 48 odst. 1 písm. c) zák. č. 202/1990 Sb. Žalobce je osobou, které ve vztahu k jím provozovaným zařízením svědčily povinnosti ukládané mimo jiné i § 17 odst. 9 zák. č. 202/1990 Sb. Žalovanému jsou známy konkluze Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku sp. zn. 5 Afs 88/2013, ovšem tyto nelze vztáhnout na projednávanou věc, neboť žalobce nebyl sankcionován pouze kvůli porušení určitého zákazu žalobcem, ale za provozování loterie v rozporu se zák. č. 202/1990 Sb. Nejvyšší správní soud v citovaném judikátu rozebíral pouze zákaz vstupu osob mladších 18 let z hlediska adresáta tohoto zákazu, tedy osob mladších 18 let, a nezkoumal vlastní provozování loterie v rozporu se zák. č. 202/1990 Sb. v důsledku přítomnosti osoby mladší 18 let v herně. Účelem zák. č. 202/1990 Sb.

není ukládat povinnosti hráčům či nezletilým hráčům, ale ukládání povinností provozovatelům heren, neboť právě tito v pozici silnějšího postavení než nezletilé osoby mohou zajistit znepřístupnění herních přístrojů těmto osobám. Nadto se žalovaný neztotožňuje s výkladem, podaným Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku, neboť tento zcela pomíjí účel předmětné úpravy a striktním výkladem tohoto rozsudku je nutno dojít ke konkluzi, že provozovatel herny není povinen přijmout jakékoli opatření k zabránění vstupu osoby mladší 18 let do herny. Logickým výkladem zák. č. 202/1990 Sb., zejména pak jeho § 18 odst. 2 lze dospět k závěru, že zákon klade odpovědnost za zákaz vstupu osob mladších 18 let na provozovatele. Je nelogické, aby zákon na jedné straně prikazoval provozovateli ustanovení osoby odpovědné za odpovědnou za dodržování zákazu vstupu osob mladších 18 let a zároveň na něj nekladl odpovědnost za porušení tohoto zákazu. Se závěry Nejvyššího správního soudu žalovaný též nesouhlasí v tom, že řešení obdobných situací spatřuje v postupu dle § 17 odst. 2 zák. č. 202/1990 Sb. Takto podle žalovaného v podstatě rezignuje na případy, kdy nezletilá osoba ještě sama nehraje, ale pasivně se hry účastní, jak tomu bylo v projednávaném případě, což se neshoduje se smyslem vykládané právní úpravy. Proto pokud by soud neshledal, že žalobce tíží povinnost zabránit vstupu osob mladších 18 let do herny, pak žalovaný považuje za dostatečnou pro sankcionování jen přítomnost osoby mladší 18 let v herně, čímž dochází k provozování loterie v rozporu se zákonem o loteriích. Pokud jde o námitky žalobce stran zjištění skutkového stavu, pak odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplňuje, že skutkové námitky žalobce na právním závěru žalovaného nemohou ničeho změnit. Pokud žalobce napadá nedostatečné odůvodnění rozhodnutí o výši sankcí, s tímto se žalovaný neztotožňuje, protože odůvodnění je obsaženo v napadeném rozhodnutí a tato námitka není ani předmětem žaloby a soud by k ní neměl přihlížet. Pokud žalobce vytváří hypotetické případy o vloupání se nezletilého do herny, žalovaný uvádí, že takováto situace by mohla být vyřešena nesankcionováním tohoto konkrétního porušení zákona.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v intencích žalobních námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 zákona č. 150/2003 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 11. 2. 2013 v 20:51 hod. prováděla hlídka Městské policie Bílina ve složení strážníků J.C. a J.R. kontrolu herny Johnny v Bílině. V rámci kontroly požádala obsluha herna strážníky o vykázaní několika osob, které nebyly schopny prokázat se platným dokladem totožnosti. Mezi těmito osobami byla i Š. D., tehdy osoba mladší 18 let. D. strážníkům sdělila, že se na místě nachází se svou tetou N. S. a poté prostor herny opustila. Dne 13. 2. 2013 oznámila Městská policie Bílina jiný správní delikt spočívající v porušení § 17 odst. 9 ve spojení s § 48 odst. 1 písm. c) zák. č. 202/1990 Sb. Ministerstvu financí. Dne 29. 5. 2013 Městská policie Bílina sdělila správnímu orgánu I. st., že obsluhou herny v předmětnou dobu byla Š.P. Dále sdělila, že obsluha herny sice městskou policii telefonicky nekontaktovala, ale při vstupu strážníků do herny tyto ihned informovala a požádala je o vykázaní několika osob z herny, protože tyto osoby bez platných

občanských průkazů již z herny několikrát marně vykazovala a chtěla na ně městskou policii zavolat. Jednou z těchto osob byla i Š. D. Oznámením č. j. 441832/13/4000-49100-050272 ze dne 26. 9. 2013 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního deliktu dle § 17 odst. 9 ve spojení s § 48 odst. 1 písm. c) zák. č. 202/1990 Sb. Dne 8. 10. 2013 byl vyslechnut svědek J. C., který potvrdil informace uvedené v úředním záznamu č. j. 513/2013 ze dne 13. 2. 2013 a uvedl, že kontrola v předmětné herně byla provedena na základě běžné hlídkové činnosti. Š. D. sama nehrála na výherních automatech, byla v přítomnosti své příbuzné, která na výherních automatech hrála. Nacházela se přímo v prostoru, kde se nacházejí výherní hrací zařízení. Potvrdil rovněž, že obsluha herny Š. P. požádala jeho a jeho kolegu o vykázaní několika osob z herny, a to neprodleně poté, co vstoupili do herny. V herně se nacházelo v dané době zhruba 8 lidí, z toho byla mladistvá pouze D. Dne 8. 10. 2013 byl vyslechnut rovněž svědek J.R., který nejprve potvrdil informace uvedené v úředním záznamu č. j. 513/2013 ze dne 13. 2. 2013 a dále uvedl, že s kolegou v rámci běžné kontrolní činnosti vešli do předmětné herny a ihned byli obsluhou požádáni o kontrolu a vykázaní určitých osob. V herně se nacházela mladistvá osoba, ta ale nehrála, jen tam stála, stála však za vstupem do herny, nikoli v restauraci. Dne 17. 10. 2013 žalobce zaslal správnímu orgánu I. st. své vyjádření, z něž plyne potřeba provést výslech Š. P. Dne 13. 11. 2013 sepsala Š. D. prohlášení, ve kterém uvedla, že v předmětné herně sice byla, ale jen se svým druhem a jeho matkou na večeři. Její druh sice na výherních automatech hrál, ale ona jeho hře jen přihlížela. Nikdo z obsluhujícího personálu po ní nechtěl předložení občanského průkazu. Omluvila rovněž svou neúčast na výslechu, k němuž byla předvolána. Š.D. se v řízení vyslechnout nepodařilo. Dne 17. 1. 2014 vydal správní orgán I. st. rozhodnutí č. j. 11258/14/4000-49100-050272, proti kterému žalobce brojil odvoláním. Argumentace v odvolání obsažená odpovídá obsahu žaloby. O tomto odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Žalobce vytýká žalovanému nesprávný výklad předmětných zákonných ustanovení, konkrétně pak § 17 odst. 9 ve spojení s § 48 odst. 1 písm. c) zák. č. 202/1990 Sb. Soud v této argumentaci musí žalobci jednoznačně přisvědčit. Zákaz, stanovený v § 17 odst. 9 zák. č. 202/1990 Sb. nestíhá žalobce, ale osoby mladší 18 let. Ani v žádném jiném ustanovení krom zmíněného zák. č. 202/1990 Sb. nestanoví žalobci povinnost, aby zajistil nevstupování osob mladších 18 let do herny. S argumentací žalobce se lze ztotožnit i v tom ohledu, že zák. č. 202/1990 Sb. mu stanoví v § 17 odst. 2 povinnost přijmout taková opatření, aby zamezil hře osob mladších 18 let, a za tímto účelem mu svěřuje i oprávnění legitimovat osoby. Nelze přisvědčit tomu, že § 17 odst. 9 zák. č. 202/1990 Sb. by byl ve vztahu speciality k § 48 odst. 1 písm. c) zák. č. 202/1990 Sb., neboť každé z těchto ustanovení směřují k povinnostem jiných osob a tudíž pojmově nepřipadá v úvahu, aby mělo jedno před druhým aplikační přednost. Z výše uvedených premis soud vycházel při posouzení, zda žalobce skutečně provozoval loterii či jinou podobnou hru v rozporu se zákonem č. 202/1990 Sb., když posuzoval odůvodněnost jeho sankcionování dle § 48 odst. 1 písm. c) zák. č. 202/1990 Sb. Vzhledem k výše uvedenému, tedy k závěru, že zákon č. 202/1990 Sb. nestanovuje žalobci povinnost zamezit osobám mladším 18 let vstup do herny, nelze pak než dovodit, že vstup osob mladších 18 let do herny sám o sobě není porušením povinnosti žalobce. Pokud žalovaný konstruuje právní argumentaci,

že účelem vykládané právní úpravy je zabránit nepříznivému vlivu výherních automatů na nezletilé osoby, vstup těchto osob do herny se tomuto smyslu přičítá, a je tedy porušením podmínek provozování loterie či jiné podobné hry stanovených zákonem ve smyslu § 48 odst. 1 písm. c) zák. č. 202/1990 Sb., takovéto argumentaci přisvědčit nelze. Ač se soud ztotožňuje se správností úvahy o dovozeném účelu právní úpravy, nelze na základě účelu právní úpravy dovozovat konkrétní povinnosti žalobce, které zákon nestanoví, natož pak takové povinnosti sankcionovat. Je na zákonodárci, jakým způsobem přetaví účel právní úpravy v jednotlivé povinnosti subjektů, kterým je norma adresována, a zejména v oblasti správního trestání, na nějž je namístě uplatnit zásady práva trestního, v daném případě zejména zásadu *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*, není namístě povinnosti subjektů rozšiřovat jen na podkladě účelu či ducha úpravy. Takovýto účel či duch úpravy je totiž pro adresáty právní normy velmi obtížně seznatelný a vyložitelný, což by velmi komplikovalo jejich orientaci v povinnostech, které jim účel či duch zákona ukládá. Soud došel k závěru, že zákaz vstupu osob mladších 18 let do herny žalobci zákon neukládá, neboť jej ukládá těmto osobám. V případě takové konkluze provedené soudem žalovaný dovozuje, že v takovém případě je namístě trestat již samotnou přítomnost takovýchto osob v herně. S tímto závěrem se soud rovněž neztotožnil, neboť jde o totéž, vyřčeno jinými slovy. Je pak namístě podotknout, že pokud by soud přijal výklad žalovaného, pak by zák. č. 202/1990 Sb. ve výsledku stanovil žalobci povinnost zajistit vstup do herny mechanismem, který by kontroloval zletilost před takovýmto vstupem (např. vrátný či vyhazovač) a za funkčnost tohoto mechanismu by žalobci stanovil objektivní odpovědnost, nehledě na případné zjevné porušování zákona ze strany osob mladších 18 let. Takovouto povinnost ale zák. č. 202/1990 Sb. výslovně nestanoví a dovození takto konkrétní a poměrně přísně stanovené povinnosti pouze z účelu právní úpravy nelze považovat přípustné a z hlediska srozumitelnosti právní úpravy ani za rozumné, zejména v oblasti trestání. K obdobným závěrům dospěl ve svých rozsudcích č. j. 5 Afs 88/2013-41 ze dne 11. 6. 2014 a č. j. 5 Afs 108/2013-72 ze dne 26. 6. 2014 i Nejvyšší správní soud, přičemž závěry Nejvyššího správního soudu lze na řešený případ pro shodu v podstatných znacích bez dalšího vztáhnout. Tím není samozřejmě řečeno, že by skutkový stav – až bude v potřebném rozsahu doplněn (viz dále) – nemohl být případně kvalifikován jako delikt dle § 17 odst. 2 zák. č. 202/1990 Sb., a to s ohledem na výklad pojmu „účasti na hře“ nezletilých osob, jak byl vyložen v rozsudku nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 26/2011-81 ze dne 14. 11. 2011, publ. pod č. 2525/2012 Sb. r. NSS. Dle svědeckých výpovědí i písemného vyjádření mladistvé v posuzované věci totiž došlo k tomu, že mladistvá „se účastnila“ provozu hazardní hry „vizuálně“.

Žalobce dále napadá nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného. I v této námitce je namístě žalobci přisvědčit. Je pravdou, že pokud žalovaný vycházel z právního názoru, který v napadeném rozhodnutí prezentuje, pak je z hlediska naplnění skutkové podstaty vytýkaného deliktu lhostejné, zda se Š. P. snažila o legitimaci Š. D. či nikoli a zda byla ve chvíli, kdy se na místo dostavili strážníci městské policie, hotova je sama přivolat za účelem vykázaní Š. D. Právní názor žalovaného byl vyvrácen (viz výše), ale ani v hypotetickém případě jeho správnosti nebyl žalovaný zbaven povinnosti dostatečně zjišťovat skutkový stav.

Zjišťování skutkového stavu se totiž nevztahuje na pouhé naplnění skutkové podstaty vytýkaného deliktu v duálně stanovené kategorii ano/ne, ale i na způsob spáchání vytýkaného deliktu, okolnosti spáchání vytýkaného deliktu, následky jeho spáchání a jednání relevantních osob při a po spáchání vytýkaného deliktu. Takto se pak žalovaný nemůže omezit na pouhé prokázání přítomnosti osoby mladší 18 let v herně s tím, že ostatní zjištění o skutkových okolnostech již na tomto nic nemění a jsou tedy irelevantní. Z hlediska trestání a výše ukládané pokuty je naopak velmi podstatné, jakým způsobem byl vytýkaný delikt spáchán, přičemž této skutečnosti si žalovaný musí být vědom. Žalovaný by jistě přistupoval k trestání žalobce přísněji, pokud by například osoba nezletilá byla prokazatelně obsluhou herny do herny pozvána, vybízena ke hře, na dveřích herny by byl nápis „dětem vstup povolen“ apod. a za těchto okolností je jistě namístě postupovat mírněji za předpokladu, kdy je prostor herny označen zákazem vstupu nezletilých osob, obsluha herny se aktivně snaží nezletilci ve vstupu a přítomnosti v herně bránit a tuto legitimovat a následně z prostor herny vykázat apod. Přesně takto bylo ale koncipováno tvrzení žalobce, které je z výše uvedených důvodů nepochybně velmi relevantní ve vztahu k projednávané věci. Žalovaný se ale s odkazem na výše uvedenou argumentaci odmítl zabývat těmito skutkovými zjištěními, byť jejich důležitost je evidentní. Tímto soud nepředestírá, jaké mají být skutkové závěry má žalovaný učinit po provedení příslušného dokazování k tvrzení žalobce, ale jako nepřípustný shledává přístup, kdy k relevantním tvrzením žalobce žádné dokazování provedeno nebylo, ač provedeno být mohlo, a to zcela jednoduše (viz např. výslech svědkyně Š. P.).

Žalobce namítl, že nebyl nijak brán ohled na míru společenské škodlivosti vytýkaného deliktu, plynoucí z věku Š. D., v předmětné době blízkému 18 let. Žalovaný zcela nepřiléhavě uvádí, že věk osoby nezletilé nehraje roli, neboť skutková podstata vytýkaného deliktu je naplněna přítomností osoby mladší osmnácti let v herně, nehledě na to, jak stará tato osoba je. Obdobně jako v situaci popsané v předchozím odstavci žalovaný zredukoval své úvahy o zjištěném skutkovém stavu tak, že o zjištěních uvažuje pouze na úrovni dualismu postaveném na kategorii skutková podstata naplněna/nenaplněna. Z hlediska správního trestání je ale, jak bylo podrobněji popsáno výše, namístě hodnotit skutkový stav komplexně i co do dalších kategorií, podstatných pro trestání. Jistě je zcela namístě jinak trestat přítomnost v herně osoby ve věku sedmi let a přítomnost osoby ve věku sedmnácti let a 350 dní, což plyne ze základních zásad trestání. V daném případě je namístě se tedy vypořádat s mírou společenské škodlivosti a způsobeného následku i s ohledem na konkrétní parametry osoby Š. D.

Námítce žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s odůvodněním uložené pokuty s odhlédnutím od výše zmíněného přisvědčit nelze, neboť se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí svými úvahami o výši ukládané pokuty zabývá.

V dalším řízení proto žalovaný nově rozhodne, jsa vázán výše podaným výkladem § 17 odst. 9 zák. č. 202/1990 Sb., a v návaznosti na výše uvedené rovněž vyhodnotí případné porušení podmínek provozování loterie či jiné podobné hry stanovených zákonem ve smyslu § 48 odst. 1 písm. c) zák. č. 202/1990 Sb., a to

s přihlédnutím k ustanovení § 17 odst. 2 zákona č. 202/1990 Sb. a předcházející judikatuře Nejvyššího správního soudu. V případě, že možnost takového porušení shledá, provede dokazování k relevantním tvrzením žalobce stran průběhu spáchání vytýkaného deliktu tak, aby byl dostatečně zjištěn skutkový stav s ohledem na všechna kritéria, které je povinen při trestání osob posuzovat. V takovém případě rovněž vyhodnotí význam parametrů osoby Š. D. na společenskou škodlivost a způsobený následek správního deliktu.

Napadené rozhodnutí je z výše uvedených důvodů nezákonné, neboť stojí na nesprávném výkladu § 17 odst. 9 zák. č. 202/1990 Sb. Krajský soud proto ho podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveném v tomto rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.

Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení celkem ve výši 15 342,- Kč. Tato částka představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč dle § 6 odst. 9 zák. č. 549/1991 Sb. pol. 18 bod 2a) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona, dále odměnu za zastoupení účastníka advokátem 9 300,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 6 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., tři paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 2 142,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a 160 odst. 1 o. s. ř.) uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhrad u nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě
dne 18. srpna 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu